

Af Kristian Pihl Lorentzen, Hermelinvej 4, Ans

MF og transportordfører for Venstre

Danmarks Naturfredningsforening er blevet et fundamentalistisk naturparti

Jeg elsker de grønne lunde med tonernes vuggende fald, jeg elsker de blanke sunde med sejlernes tusindtal. Sådan skrev Johannes Helms tilbage i 1873, og jeg kan ikke være mere enig i beskrivelsen af det danske landskab. Et lille land hvor mennesket og naturen går hånd i hånd og hvor friheden til at leve og virke stråler op af den danske muld. Det er mit billede af Danmark og vores skønne natur. Vi skal ubetinget værne om vores natur, men der skal også være plads til menneskers aktivitet og færden i naturen. Og vi skal respektere det danske kulturlandskab, som det er formet af menneskers flid gennem mange generationer, så vi kunne have noget af leve af – landbrug, skovbrug, fiskeri - med tilhørende aktivitet. Når jeg vælger at referere til højskolesangen "*Jeg elsker de grønne lunde*", så er det for at sætte fokus på Danmarks Naturfredningsforening (DN), der efterhånden minder mere om et politisk parti med et fundamentalistisk natursyn uden plads til fornuftig menneskelig aktivitet uden for de store byer. Borte er den tidligere moderate forening, der kæmpede for at værne om dansk natur ud fra et moderat og balanceret synspunkt. Lad mig nævnte nogle eksempler på denne omsiggribende fundamentalisme hos DN.

For det første DNs vedholdende felttog imod et bæredygtigt og konkurrencedygtigt dansk landbrug. DN kræver fx en dramatisk reduktion i husdyrproduktionen ved at vi producerer og spiser mindre kød, ligesom DN foreslår udtagning af 500.000 hektar landbrugsjord. Hvis man gav efter for disse ekstreme krav, ville det betyde døden for store dele af dansk landbrug med tilhørende erhverv. Det ville ramme knusende hårdt på beskæftigelsen og levebrødet i store dele af provinsen med deraf følgende voldsom skævvridning af Danmark. For slet ikke at tale om det enorme tab af eksportindtægter, der bidrager afgørende til danskernes velfærd. Danske landmænd er blandt de mest miljø- og klimabevidste fødevarereproducenter i verden. Og de er klar til de næste balancerede skridt

i grøn retning. Klodens klima bliver ikke bedre, men markant dårligere, hvis det lykkes DN at skubbe vores store fødevarerproduktion ud over landets grænser. Desuden har jeg mig frabedt DNs formynderi om, hvad jeg skal putte i munden. Det finder jeg selv ud af.

For det andet vil jeg nævne DNs ensidige holdning til vedligeholdelsen af de danske vandløb. I stedet for at plædere for en fornuftig balance mellem hensynene til vandafledning og miljøtilstand i vandløbene, så er der talrige eksempler på, at DN bekæmper fornuftig grødeskæring og andre tiltag, der skal til for at forebygge voldsomme og tabsgivende oversvømmelser. Eksempelvis på Gudenå-strækningen mellem Silkeborg og Kongensbro, hvor den hårdt ramte kromand i Svostrup og mange andre lodsejere trygler om at få åens normalvandstand ned i det niveau, hvor den hører hjemme. Hvor ville det være befriende, hvis DN allierede sig med vi andre, der godt kan se en bred vifte af løsninger, hvor de forskellige hensyn går hånd i hånd. Det virker som om, at DN ikke helmer før den sidste ådal er forsumpet og slået om i et uigennemtrængeligt pilekrat. I min optik skal der også være plads til mennesker langs vandløbene.

For det tredje vil jeg nævne DNs ageren i forbindelse med Tange Sø, der siden januar 2021 har været en del af naturen og kulturlandskabet i Midtjylland. Skabt af visionære mennesker, da Tangeværket blev etableret for at sikre lys over land. Ved starten produceredes her omkring $\frac{1}{4}$ af Jyllands samlede elforbrug. DN har i årevis plæderet for tømning af Tange Sø begrundet med begrebet "naturgenopretning" og EU's Vandrammedirektiv. Men hvad er egentlig naturgenopretning? Mennesket har formet dansk natur gennem århundreder. Hvor langt vil DN gå tilbage? Åbenbart mere end 100 år. Jeg savner en gennemgribende debat om naturgenopretning contra respekt for det danske kulturlandskab. EU's Vandrammedirektiv stiller ikke krav om tømning af den 13 km lange sø, der har store rekreative værdier samt en fantastisk fauna og flora, der har tilpasset sig gennem 100 år. I andre EU lande efterleves direktivet med langt mere balancerede løsninger, hvor der også tages hensyn til mennesker og kulturhistoriske værdier. Såsom det fungerende og velholdte vandkraftværk i Tange, der sammen med Energimuseet er et lysende og levende ikon for produktion af vedvarende energi i Danmark, selvom elproduktionen i dag ikke har betydning for forsynings sikkerheden. Hvor er DNs omsorg for den eksisterende natur, fauna og flora, der har tilpasset sig biotopen

Tange Sø siden 1921? For det er vel ikke kun laks og havørreder, der har naturværdi i DNs øjne. Det ville i så fald være biologisk racisme af værste skuffe. De få tilbageværende fungerende vandmøller og vandkraftværker – datidens afgørende energikilder, der skabte udvikling i vores land – udgør en uomstøtelig del af vores kulturarv. Denne arv er stærkt truet af DNs fundamentalisme og manglende vilje til at søge balancerede vandplan-løsninger, som har vist sig at virke i andre lande.

For det fjerde vil jeg nævnte DNs offensive ageren i debatten om trafikale infrastrukturer. Eksempelvis DNs modstand imod en tiltrængt tunnel/østlig ringvej ved København. Eller DNs ideologiske politiske modstand imod en tiltrængt ny jysk parallelmotorvej (Hærvejsmotorvejen) og andre påtrængende vejprojekter. Jeg anfægter ikke DNs ret og pligt til at værne om naturen. Men når det gælder infrastruktur er DNs holdning åbenlyst præget af stærk politisk modvilje overfor biler og gode veje. Dette til trods for, at fremtidens biler bliver grønne og CO2 frie. I stedet for at agere som et "anti-vej-parti", så kunne DN kaste kræfterne ind i, at der ved alle vejprojekter tages størst mulig hensyn til miljø og natur. Og så respektere, at vigtige beslutninger om udbygning af vejnettet er og bliver en beslutning, der tages af de politiske partier, som står til ansvar overfor vælgerne mindst hvert fjerde år.

For det femte vil jeg nævne DNs enorme klagecirkus, hvor der næsten pr. automatik klages over små og store ting, der hindrer eller forsinker fornuftige initiativer og aktiviteter i naturen landet over. Det er nemt – måske for nemt – at sidde i en fjern osteklokke langt væk og klage over lokale projekter, som man måske kun har et overfladisk kendskab til.

DN blev grundlagt i 1911 som "Forening for Naturfredning". Og den har gennem tiden ydet en fornem indsats for at få fredet uomstøtelige del af dansk natur samt bidraget til at sikre befolkningen adgang til strand og skov. Og i 1937 fik DN ved lov en særrettighed til at rejse fredningssager. En sådan særret forpligter. DNs medlemstal toppede med 260.000 i 1987. Nu har DN omkring 130.000 medlemmer. Jeg er ikke i tvivl om, at DNs kraftigt dalende medlemstal hænger sammen med foreningens stigende fundamentalisme og manglende vilje til at anlægge et balanceret helhedssyn på naturen, hvor der også tages hensyn menneskers mulighed for at leve i pagt med uden for de store byer. DN minder

mere og mere om et aktivistisk politisk parti, der dog er uden egne mandater på Christiansborg. Som fastslået i starten af dette indlæg holder jeg i lighed med de fleste andre umådeligt meget af dansk natur og af at færdes i den. Det skal DN ikke tage patent på. Jeg vil stiltfærdigt foreslå, at DN dropper fundamentalismen og slår ind på en mere balanceret kurs, hvor der også er plads til os mennesker og vores aktivitet i den danske natur.